

Γιώτα Φώτου

ΟΤΑΝ ΧΑΣΑΜΕ ΤΗΝ ΝΤΟΛΥ

Σπύρος

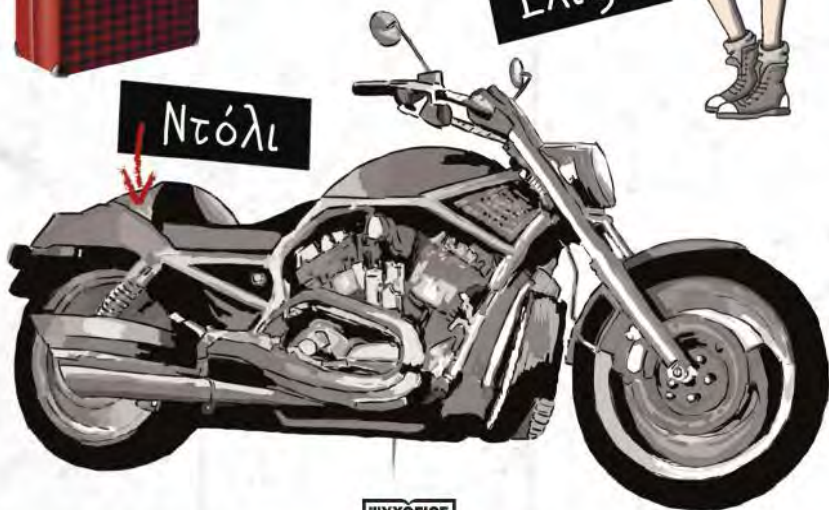
Ελίζα

βαλίτσα

Ντόλι

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Όταν χάσαμε την Νότlu**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Γιώτα Φώτου

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Χρυσούλα Τσιρούκη

ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Γιώργος Παζάλος

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Μερσίνα Λαδοπούλου

ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Α. & Φ. Δεληγιάννης Ο.Ε.

ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Ηλιόπουλος Θ. – Ροδόπουλος Π. Ο.Ε.

© Γιώτα Φώτου, 2014

© Εικόνας εξωφύλλου: Μάιρα Στέφου

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2014

Πρώτη έκδοση: Φεβρουάριος 2014

ISBN 978-618-01-0208-6

Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοΐου 121

144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο: Μαυρομιχάλη 1

106 79 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800

Telefax: 2102819550

www.psichogios.gr

e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head office: 121, Tatoiu Str.

144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore: 1, Mavromichali Str.

106 79 Athens, Greece

Tel.: 2102804800

Telefax: 2102819550

www.psichogios.gr

e-mail: info@psichogios.gr

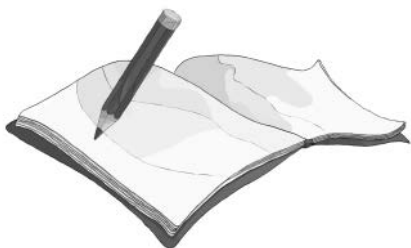
Γιώτα Φώτου

ΟΤΑΝ
ΧΑΣΑΜΕ
ΤΗΝ
ΝΤΟΥΛΥ

*Στον Σπύρο, στη Θεώνη
και στα δίδυμα αδελφάκια τους*

Ντόλυ: Το άλογο του Λούκυ Λουκ. Ένα άλογο με ξεχωριστές ιδιότητες και ευφυΐα, που βοηθά «τον φτωχό και μόνο καουμπόη» στις δύσκολες στιγμές.

1

■ ■ ■ ■ πειτα από έναν παγωμένο χειμώνα και μια δρο-
■ ■ ■ ■ σερή άνοιξη, το καλοκαίρι μπήκε με αφόρητη
■ ■ ■ ■ ζέστη. Η Ελίζα στριφογύρισε μια δυο φορές
στο κρεβάτι της, πέταξε από πάνω της το σεντόνι
και έψαξε μια άνετη θέση ώστε να συνεχίσει τον
ύπνο της. Ωστόσο οι αχτίδες του ήλιου που έμπαι-
ναν από το ανοιχτό παράθυρο είχαν διαφορετική
άποψη. Στην αρχή επικεντρώθηκαν στο μέτωπό
της, ώσπου μικρές ενοχλητικές σταγόνες ιδρώτα άρ-
χισαν να εμφανίζονται και μετά βάλθηκαν να παί-
ζουν με τα βλέφαρά της που δεν άντεξαν στην πίε-
ση και άνοιξαν. Το μικρό ρολόι στο κομοδίνο έδειχνε
εφτά και είκοσι πέντε. Το κορίτσι σκούπισε με την πα-
λάμη της το μέτωπο, γύρισε την πλάτη στην μπαλ-
κονόπορτα αλλά ακόμη και έτσι ο ήλιος την έλουζε.
Μια εβδομάδα νωρίτερα είχαν κλείσει τα σχολεία για

τις καλοκαιρινές διακοπές και τότε είχε αποφασίσει ότι θα έπαιρνε πίσω τις χαμένες ώρες πρωινού ύπνου. Εννέα μήνες δυσκολευόταν να ξυπνήσει το πρωί αλλά το ξυπνητήρι και οι γονείς της δεν της χαρίστηκαν ούτε μία φορά. Καθημερινά έπρεπε να είναι όρθια στις εφτάμισι για να είναι εγκαίρως στο σχολείο. Και τώρα που οι υποχρεώσεις της είχαν τελειώσει, τώρα που δεν είχε κανένα λόγο να σηκώνεται από το κρεβάτι νωρίς, ξυπνούσε κάθε μέρα με τα κοκόρια χωρίς ξυπνητήρια και παρακάλια. Αυτό ήταν άδικο! Πέρα για πέρα άδικο! Τεντώθηκε μια δυο φορές, έκλεισε πάλι τα μάτια της αλλά ο ύπνος την είχε αποχαιρετήσει για τα καλά. Χαμογέλασε ικανοποιημένη με τη μέρα που ανοιγόταν εμπρός της. Ούτε σχολείο, ούτε διάβασμα, ούτε μαθήματα αγγλικών και χορού. Μια μέρα ελεύθερη, ένα πρόγραμμα τελείως ανοιχτό. Ίσως τελικά η έλλειψη υποχρεώσεων που έδωχνε για τα καλά το άγχος και τις σκοτούρες ήταν η αιτία για τα πρωινά της ξυπνήματα. Προφανώς το σώμα και το μυαλό της έμεναν ξεκούραστα και δεν είχαν ανάγκη από περισσότερο ύπνο. Το προηγούμενο βράδυ βέβαια είχε αργήσει να κοιμηθεί. Οι φωνές των γονιών της από το σαλόνι την εμπόδιζαν. Κάποια στιγμή μάλιστα είχε σηκωθεί και είχε βγει από το δωμάτιο.

«Γιατί μαλώνετε;» ρώτησε.

Η μητέρα της έκοβε βόλτες πάνω κάτω και έδειχνε αναστατωμένη –τα μάτια της ήταν κατακόκκινα σαν

να είχε κλάψει— ενώ ο πατέρας της καθόταν σκυθρωπός στον καναπέ με ένα ποτήρι μπίρα στο χέρι.

«Δε μαλώνουμε. Συζητάμε», της απάντησαν με μια φωνή.

Δεν ήταν η πρώτη φορά που άκουγε αυτές τις φράσεις. Τελευταία ανάμεσα στους γονείς της επικρατούσε ένταση. Το διαισθανόταν αυτό, το έβλεπε.

«Πήγαινε για ύπνο, Ελίζα, είναι αργά», διέταξε ο πατέρας της.

Και οι δυο απέφυγαν να την κοιτάξουν κατάματα. Η Ελίζα δεν επέμεινε. Δεν ήταν από τα κορίτσια που έχωναν τη μύτη τους σε ξένες δουλειές και δεν είχε προσπαθήσει να κρυφακούσει τις συζητήσεις των γονιών της ποτέ. Επέστρεψε στο δωμάτιό της, έκλεισε την πόρτα και ξάπλωσε. Η συζήτηση στο σαλόνι συνεχιζόταν αλλά σε χαμηλό τόνο τώρα. Είχε απεριόριστη εμπιστοσύνη στους γονείς της. Αφού έλεγαν ότι δε μαλώνουν, σίγουρα έτσι θα ήταν. Προφανώς κάποια προβλήματα τους ανάγκαζαν να συζητούν έντονα. Προβλήματα από αυτά που έχουν οι μεγάλοι και στα οποία δε θέλουν να εμπλέξουν τα παιδιά.

«Εσύ για το μόνο που πρέπει να νοιάζεσαι είναι το σχολείο σου», της είχαν τονίσει από νωρίς.

Οι ρόλοι στο σπίτι της Ελίζας ήταν πάντα ξεκάθαροι. Ο πατέρας της πήγαινε στη δουλειά, η μητέρα της είχε τη φροντίδα του σπιτιού και η Ελίζα ασχολιόταν με τα μαθήματά της. Βέβαια η μητέρα

πολλές φορές βοηθούσε το κορίτσι στο διάβασμα, και εκείνο από τη μεριά του είχε κάποιες υποχρεώσεις στο σπίτι, όπως για παράδειγμα να τακτοποιεί το δωμάτιό της, να στρώνει το κρεβάτι της ή να βοηθά στο μαγείρεμα κόβοντας σαλάτες, αλλά ως εκεί. Η μητέρα της παλιά δούλευε σε ένα κατάστημα με παιχνίδια. Πριν από έντεκα χρόνια όμως, τότε που γεννήθηκε η Ελίζα, είχε παραιτηθεί. Έπρεπε να μείνει στο σπίτι για να φροντίζει το παιδί. Όταν η Ελίζα μεγάλωσε, θέλησε πάλι να δραστηριοποιηθεί επαγγελματικά, αλλά όσο κι αν προσπάθησε δε βρήκε δουλειά. Ωστόσο τίποτα δεν τους έλειψε όλα αυτά τα χρόνια. Ο πατέρας τα κατάφερνε και μόνος του. Ήταν λογιστής σε μια εταιρεία που κατασκεύαζε παπούτσια. Πριν από έξι χρόνια είχαν αγοράσει το δικό τους διαμέρισμα, ένα τριάρι πρώτου ορόφου, εβδομήντα τετραγωνικών, που έβλεπε βέβαια στον ακάλυπτο, αλλά αυτό δεν ενοχλούσε κανέναν από τους τρεις. Είχαν ένα παλιό αυτοκίνητο, που παρά την ηλικία του δεν παρουσίαζε προβλήματα και τους εξυπηρέτούσε με μεγάλη συνέπεια. Εξάλλου ο πατέρας δε χρησιμοποιούσε συνήθως το αυτοκίνητο αλλά την... Ντόλυ.

Η Ντόλυ ήταν μια μοτοσικλέτα 1.100 κυβικών. Ήταν το καμάρι του. Το αυτοκίνητο το πάρκαρε στον δρόμο. Τη μηχανή όμως την περνούσε στον ακάλυπτο χώρο της πολυκατοικίας, πίσω από το γκαράζ. Την πρόσεχε σαν τα μάτια του, αφού ήταν το όνει-

ρο της νεανικής του ηλικίας που κατάφερε να το πραγματοποιήσει μόλις πριν από τρία χρόνια. Η μοτοσικλέτα δεν ήταν μόνο αδυναμία του πατέρα αλλά και της ίδιας της Ελίζας. Εκείνη τη βάφτισε, δίνοντάς της το όνομα του αλόγου του Λούκυ Λουκ. Ο ήρωας που πυροβολεί πιο γρήγορα κι από τη σκιά του ήταν ο αγαπημένος της Ελίζας. Από μικρή, χαμένη μέσα στις σελίδες των κόμικς, ονειρευόταν ένα άλογο σαν την Ντόλυ. Άλογο δεν κατάφεραν να αποκτήσουν, απέκτησαν όμως μηχανή και μαζί με αυτή, τόσο η ίδια όσο και ο πατέρας της, την πολυτέλεια να ταξιδεύουν βγαίνοντας από την καθημερινότητα, να χαίρονται την ελευθερία, να ανασαίνουν ευχαριστημένοι με τη ζωή τους. Είχαν πλέον αυτό το κάτι παραπάνω που τους έκανε να πιστεύουν ότι είχαν κατακτήσει τον κόσμο ολόκληρο, να βγουν από τη μιζέρια του πλήθους, να αισθάνονται ικανοποιημένοι με τον εαυτό τους. Ο πατέρας της είχε αγοράσει ένα κράνος και εκείνη έδενε τα χέρια της στη μέση του καθώς ανέβαινε πίσω του και δεν έλεγε ποτέ όχι στις προσκλήσεις για μια βόλτα. Η ευχαρίστηση που έπαιρνε από τα ταξίδια με τη μηχανή δεν μπορούσε να συγκριθεί με καμιά άλλη. Ήξερε καλά ότι σε λίγα χρόνια θα αποκτούσε τη δική της, που θα την οδηγούσε η ίδια. Ο Σπύρος της είχε πει ότι οι μηχανές είναι για τα αγόρια, αλλά αυτό η Ελίζα δεν το δεχόταν. Μάλιστα είχε επιλέξει ποιο μοντέλο θα αγόραζε όταν θα μεγάλωνε. Αλλά έπρεπε να μεγαλώσει αρ-

κετά. Οι μοτοσικλότες δεν είναι όπως τα ποδήλατα, που μπορούν να τα οδηγήσουν τα παιδιά από μικρή ηλικία. Είναι επικίνδυνες και για να τις οδηγήσει κάποιος πρέπει να έχει ειδικό δίπλωμα.

Προς το παρόν ίσως θα μπορούσε να παρακαλέσει τον πατέρα της για μια πρωινή, καλοκαιρινή βόλτα με τη μηχανή. Αργότερα ο ήλιος θα ανέβαινε ψηλά και η ζέστη θα μεγάλωνε. Ναι, αυτό θα έκανε. Θα του ζητούσε να πάνε μια πρωινή βόλτα. Εκείνος, τις τελευταίες μέρες έμενε στο σπίτι αφού –όπως της είχε πει– είχε πάρει άδεια από τη δουλειά του. Συνήθως έπαιρνε άδεια τον Αύγουστο, τότε που πήγαιναν για λίγες μέρες στο χωριό και για μια εβδομάδα στη θάλασσα. Αλλά φέτος άλλαξαν τα πράγματα.

«Την άδεια δεν μπορεί να την πάρει ο καθένας όποτε τον βολεύει. Τώρα μου την έδωσαν, τώρα την πήρα. Με τις διακοπές, τον Αύγουστο, κάτι θα κάνουμε. Να είμαστε καλά πρώτα...» είχε εξηγήσει στην εύλογη απορία της κόρης του χωρίς περισσότερες κουβέντες. Ωστόσο το ύφος του έδειχνε ξεκάθαρα ότι και εκείνον τον ενοχλούσε η αλλαγή των σχεδίων τους.

Η Ελίζα σηκώθηκε από το κρεβάτι με μια κίνηση. Η βόλτα με τη μοτοσικλέτα ήταν μια πρώτης τάξεως σκέψη και ο πατέρας της σπάνια της χαλούσε χατίρι. Πλησίασε στην μπαλκονόπορτα και βγήκε στη βεράντα. Στον ακάλυπτο χώρο της πολυκατοικίας, πάνω στο σιδερένιο κάγκελο, είδε την αλυσίδα με την οποία έδεναν τη μοτοσικλέτα. Εκείνη όμως δε βρι-

σκόταν στη συνηθισμένη θέση της. Αναρωτήθηκε αν ο πατέρας της είχε φύγει νωρίς από το σπίτι. Προφανώς είχε κάποια υποχρέωση που τον ανάγκασε να βγει. Το κορίτσι όμως δεν άκουσε τη μηχανή να παίρνει μπρος. Ίσως κοιμόταν βαριά. Μάλλον αυτό είχε συμβεί. Μπήκε στο μπάνιο και στη συνέχεια προχώρησε στον διάδρομο κατευθυνόμενη προς την κουζίνα. Από την ανοιχτή πόρτα του καθιστικού είδε τον πατέρα της να κοιμάται στον καναπέ. Η πρώτη σκέψη που έκανε το κορίτσι ήταν ότι η ζέστη έβγαλε τον πατέρα της από το κρεβάτι του. Στη συνέχεια όμως μια δεύτερη την έκανε να παγώσει. Πλησίασε τον κοιμισμένο άντρα και πιάνοντας το χέρι του προσπάθησε να τον ξυπνήσει.

«Μπαμπά, η Ντόλυ δεν είναι στη θέση της!»

Ο άντρας άνοιξε τα μάτια του ξαφνιασμένος και στη συνέχεια πετάχτηκε όρθιος.

«Τι συμβαίνει, κορίτσι μου;»

Η Ελίζα συνέχιζε να τραβά το χέρι του προσπαθώντας να τον οδηγήσει προς το δωμάτιό της.

«Η μηχανή δεν είναι στη θέση της!»

Κοντοστάθηκε για λίγο κοιτάζοντας τον πατέρα της στα μάτια με αγωνία, ελπίζοντας να ακούσει πως η μοτοσικλέτα ήταν παρκαρισμένη έξω στον δρόμο. Εκείνος όμως σιωπούσε αμήχανος και αγουροξυπνημένος. Τον έσυρε ως το μπαλκόνι της. Στον ακάλυπτο χώρο της πολυκατοικίας ο ήλιος στραφτάλιζε πάνω στην ανοιχτή αλυσίδα.

«Η Ντόλυ δεν είναι εδώ!»

Ο πατέρας αναστέναξε βαριά. «Το ξέρω, παιδί μου». Η φωνή του έσταζε πίκρα.

Το κορίτσι τον ακολούθησε στην κουζίνα. «Πού είναι;»

Ο πατέρας έβαλε νερό στην καφετιέρα. Στη συνέχεια άνοιξε το ψυγείο και πήρε ένα μπουκάλι με γάλα. «Θέλεις να σου βράσω ένα αυγό;» ρώτησε.

Όταν οι μεγάλοι ήθελαν να κρύψουν κάποια πράγματα ή όταν δεν ήταν έτοιμοι να κάνουν μια συζήτηση, άλλαζαν θέμα. Αυτό το γνώριζε καλά η Ελίζα, αλλά τώρα δε θα του έκανε τη χάρη να παραιτηθεί μόνο και μόνο για να μην τον φέρει σε δύσκολη θέση.

«Μπαμπά, πού είναι η Ντόλυ;»

Ο πατέρας σωριάστηκε βαρύς σε μια καρέκλα ακουμπώντας το μπουκάλι πάνω στο τραπέζι.

«Ελίζα, την Ντόλυ δε θα την ξαναδείς. Δυστυχώς... δυστυχώς τη χάσαμε!»

Εκείνη τη στιγμή μπήκε στην κουζίνα η μητέρα. Φορούσε ακόμη το νυχτικό της και κρατούσε μια πετσέτα.

«Μαμά, μας έκλεψαν τη μηχανή! Μας έκλεψαν την Ντόλυ!» φώναξε το κορίτσι βουρκωμένο, πέφτοντας στην αγκαλιά της.

Τους τελευταίους μήνες είχαν γίνει πολλές φορές κλοπές στη γειτονιά. Σπίτια και μαγαζιά ανοίχτηκαν, αυτοκίνητα εξαφανίστηκαν, τσάντες αποσπάστηκαν από τα χέρια ηλικιωμένων κυριών. Οι γονείς του

κοριτσιού διπλοκλειδωναν κάθε βράδυ και είχαν περάσει πολλές ώρες να τη συμβουλεύουν για τον τρόπο με τον οποίο έπρεπε να αντιμετωπίζει τους αγνώστους. Η μηχανή ήταν εύκολη λεία, αλλά τι περισσότερο θα μπορούσαν να κάνουν για να την προφυλάξουν; Να την ανεβάζουν στο σαλόνι; Αυτό δεν μπορούσε να γίνει. Και να που οι φόβοι τους επαληθεύτηκαν.

Η κυρία Βάσω έβαλε το κορίτσι να καθίσει σε μια καρέκλα και στη συνέχεια στάθηκε εμπρός στον σύζυγό της. «Λευτέρη!» Ο τόνος της φωνής της ήταν αυστηρός.

«Δεν είχα... δεν είχα σκοπό να ανοίξω μια τέτοια συζήτηση πρωί πρωί.... Αλλά... αλλά είδε ότι η μηχανή έλειπε και αναγκάστηκα να της πω ότι τη χάσαμε, ότι δε θα την ξανάβλεπε πλέον...»

«Μα πότε... πότε την έκλεψαν;» αναρωτήθηκε το κορίτσι σκουπίζοντας τα δάκρυά του.

«Σταμάτα να κλαις, Ελίζα. Μια μηχανή ήταν», διέταξε η κυρία Βάσω και γυρίζοντας πάλι στον σύζυγό της είπε: «Λευτέρη, εξήγησε στην κόρη σου».

Εκείνος παρέμεινε σιωπηλός. Η μητέρα κάθισε ξεφυσώντας. Ακούμπησε τους αγκώνες της πάνω στο τραπέζι και έκλεισε το κεφάλι της μέσα στις παλάμες. Η Ελίζα ήθελε απαντήσεις.

«Γνωρίζετε... γνωρίζετε ποιος την έκλεψε; Πότε την έκλεψε;»

Κανένας από τους δυο τους δε μίλησε. Η Ελίζα κα-

τάλαβε ότι οι γονείς της ήταν πολύ στενοχωρημένοι. Κατάλαβε ότι εκείνοι είχαν την ανάγκη παρηγοριάς περισσότερο απ' όσο την είχε η ίδια.

«Καλά, μη στενοχωριέστε. Δίκιο έχει η μαμά. Μια μηχανή ήταν. Θα πάρουμε άλλη».

Ο κύριος Λευτέρης πήγε να ανοίξει το στόμα του αλλά σταμάτησε μετανιωμένος. Η γυναίκα του τον κοίταξε για λίγο επίμονα και στη συνέχεια γύρισε αποφασιστικά το βλέμμα της στο κορίτσι.

«Εντάξει λοιπόν, ας σταματήσουμε να μιλάμε για τη μηχανή. Θα ετοιμάσω πρωινό».

«Όμως... όμως έχετε κάποια υποψία για...»

«Όχι, Ελίζα, δεν έχουμε καμιά υποψία, και επειδή πραγματικά το θέμα αυτό μας στενοχωρεί όλους, ας το αφήσουμε. Θα ζήσουμε χωρίς μηχανή».

Το ύφος της ήταν απότομο.

«Λυπάμαι, Ελίζα! Λυπάμαι πραγματικά! Λοιπόν... θέλεις να σου βράσω ένα αυγό;» είπε ο πατέρας με ένα ψεύτικο χαμόγελο και σηκώθηκε ξαναπαίρνοντας το μπουκάλι με το γάλα στο χέρι του.

Το ανέμελο, ευχάριστο πρωινό είχε πάει περίπατο!

Ενώ οι μεγάλοι έχουν χάσει τα μυαλά τους με την οικονομική κρίση της χώρας, η Ελίζα και ο Σπύρος αναλαμβάνουν τον ρόλο του ντετέκτιβ και προσπαθούν με τη βοήθεια του μυστηριώδους ΟΔΥΣΣΕΑ να εξιχνιάσουν την εξαφάνιση της Ντόλυ. Ποια είναι όμως η Ντόλυ; Μα... η μοτοσικλέτα του κυρίου Λευτέρη.

Ένα ευωδιαστό τριαντάφυλλο, μια καραμελίτσα με μέλι, ένας καλοσυνάτος ψιλικατζής κι ένας γκρινιάρης έμπορος, μια οικογένεια βασιλιάδων που κατοικεί σε υπόγειο και ένα κορίτσι σε αναπηρικό καροτσάκι έρχονται να αποπροσανατολίσουν τις έρευνές τους και να τους κάνουν να αναρωτηθούν τι ρόλο παίζουν οι φίλοι αλλά και ποιος είναι ο πραγματικός πλούτος της Ελλάδας.

**Μέσα από μια αισιόδοξη, χιουμοριστική
και ανατρεπτική ιστορία οι μικροί
αναγνώστες ανακαλύπτουν ποια είναι
τα σημαντικότερα πράγματα στη ζωή.**

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
ΤΑΤΟΪΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ
ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550
www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr

Από 11 ετών

ISBN 978-618-01-0208-6

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 12940

Ε Σ Ε Ι Σ Κ Ι Ε Μ Ε Ι Σ Π Α Ν Τ Α Σ ' Ε Π Α Φ Η